

МОИТЕ ЛИДЕРИ В ЖИВОТА
Мениджмънт на самия себе си
SELF-MANAGEMENT

Христо Валентинов Мартинов
Hristo Valentinov Martinov

Специалност: Мениджмънт на социалните институции / Management of social Organisations

Резюме: Разследване и проучване на развитието на отношенията на Аза с околния свят

Abstract: With this work we aim at tracing the development of the Self relations to the environment, while collecting observations about the process.

Ключови думи: взаимодействие, Аз-ът, образование, инициатива
Key words: interaction, self, education, initiative

“Ако искате да водите щастлив живот, вие трябва да сте привързани към цели, а не към хора или предмети.”
Алберт Айнщайн

Здравейте, казвам се Христо Мартинов. Приятно ми е.

Любопитството е заложено вътре в мен. Още от най-ранното си детство пазя спомени, че винаги съм се интересувал от всичко, ставащо около мен. Мразех неизвестностите и обичах да си давам обяснения за всичко. Абсолютно всичко. Една перманентна жажда за знания. Това ми харесваше и винаги съм се чудил дали на другите деца им е харесвало, както на мен.

С течение на времето, някъде в периода на пубертета и тийнейджърската възраст, успях да потисна това качество, да не успея да го развия. Това се случи благодарение на средата, която беше около мен в този момент. Тук визирам приятели, познати, училище, родители и роднини. Любопитството ми залиня. В тази възраст започнах да си формирам идоли. Музикални, спортни, по-вървежни персони в компанията или каквито и да са други. Просто подражаваш на някого. Без ясна перспектива. Идеализираните лица са твоята своеобразна пътеводна светлина в живота. Асоциацията с някой друг само потиска твоето пламъче, а в някои случаи дори го угася. Лошото е, че светът като среда масово не стимулира огъня във всеки от нас. Той се грижи за създаването на идоли. Медиите пропагандират лица със значими успехи в дадени сфери от живота. Средата, включваща в това число и образованието, когато не стимулира пламъка вътре в теб, създава много изгубени души. Мозъкът е програмиран да идеализира авторитетите, ако някой не му обясни и разграничи нещата.

Винаги съм искал да стана музикант, а за близките какъв ли не бях - адвокат, математик, геолог и още ред други. Образователната система изисква да си всезнаещ, но не ти обяснява как да поддържаш огъня вътре в теб. Как едно дете на десет години да запази себе си, след като целият

свят е против него? Възпитанието е предаване на социален опит, но това трябва да стане по обективен начин, защото иначе се лимитираш с възможностите на този, който те е възпитал. Ако приемем, че твоите граници се простират до грешките на този, който те е възпитал, то човек е с изключително лимитирани възможности. Колко ли поколения хора са минали от сътворението на света, та до днес? В този ред на мисли се питам дали ние хората не владеем телекинеза и сме я потиснали след толкова хиляди години „възпитание“. Когато средата не храни пламъка вътре в нас, ние рано или късно започваме да живеем чужди животи. Въпреки вътрешното противоречие, повечето хората свикват. Защото светът им е казал, че трябва да свикнат. Стереотип.

А в други нещо отвътре ври и продължават да търсят. Появиха се различни неща, в които вярвах, но дефицитите си оставаха едни и същи. Не бях щастлив. Фокусирах се върху човек като цел, а средствата изобщо не ги мислих. Тази порочна практика започна да изчезва едва когато промених средата около себе си. Първата стъпка бе, когато постъпих да се обучавам в Педагогическия факултет - град Стара Загора. Това е място, където се акумулират знания за устройството на феномена Човек. Педагогика, психология и други науки, които дават обяснения за тази биологична машина. Защото човек е машина със специфични механизми, както автомобилите. За да се справиш с дадена материя, са необходими специфичен род знания и умения, нужно е да си вид тесен специалист. Няма значение дали си монтьор, футболист, пекар, лекар или педагог.

Но ние имаме всеки ден контакти с хора. Били те професионални или лични, били те с нас самите. Не е ли най-добре, за да изчистиш ежедневните грешки, които правиш, да познаваш спецификата на проблема? Искаш да спреш цигарите, ала защо пушиш все още? Когато колата ти дава проблеми с двигателя, отиваш при специалист. Ако можеш да си я оправяш сам, все някой ще ти е показал как или все от някъде ще си придобил това знание. И с хората е така.

Когато си дадох сметка за всичко това, нещо в мен се промени. Отключи се една забравена потребност за знания. Изпитвах удовлетворение да изучавам себе си и света около мен. Да променя статуквото, да изпитам истинско щастие и да реализирам детските си мечти, които наричах утопия, а сега ги наричам цели. Пътят на щастието е в търсенето. А пътят на търсенето е в познанието. Кой съм аз и кое е моето място? Много малко хора знаят кои са всъщност и как да извоюват своето местенце в глобалния свят. Хубаво е да знаем кои сме, но е хубаво и да знаем, че живеем в различен свят от нашия собствен.

„Онзи, който има ЗАЩО да живее, може да мине почти с всяко КАК.“
(Ницше)

Когато имаш въпроса, ще намериш и отговора. Вече бях започнал да опознавам себе си. Не се отъждествявах с външни лица, а с външни идеи. В този момент от живота идеите бяха мои лидери. Проявявах бунтарство срещу всичко, което противоречи на моите разбирания. Това също е вид

шаблон - да отхвърляш всичко външно, без да си даваш сметка що е то, просто ей така, за идеята. Но по този начин също бях нещастен. Знаех кой съм, но не знаех как да се впиша в този материален свят. Живеех ден за ден, вярвайки в идеи от деконструктивен характер.

Човек винаги ще намери начин да оцелее. Работа има за всеки, но не е ли важното онова пламъче вътре в теб? При мен то е много силно. С навлизането все по-навътре в сферата на педагогическото знание опознавах все повече себе си. Опознавах все повече хората. Търсих първо навътре, а след това навън. В този процес намирах смисъл, носеше ми удовлетворение. Преодоляване на вътрешни бариери, предимства в общуванията с околните.

Винаги ми е била голяма чудница любовта. Хората казват, че не могат един без друг, събират се, женят се. Твърдят, че се обичат, а са заедно заради някакви външни и вътрешни порядки. Стоят с години във връзка, защото просто не могат да са сами. Партньора си биха го заменили с всеки, който би запълнил тази потребност. Вие сте десет години заедно, защото просто сте се издържали десет години. Но това не е любов. Няма как да дадеш любов на даден човек, ако първо не си обикнал себе си. Минавал съм през тези неща - да се отъждествявам с партньора си, защото хората казват, че това е любов. Да забравиш за себе си. Любовта е чувството за комфорт, което те е накарал да изпиташ даден човек. На базата на личните си качества той запълва потребности в Аз-а ти. Всичко останало е въпрос на много други фактори. Това наричат хората любов. Неусетно преориентирах липсата на даден човек към чувството, което даденият човек ме е накарал да изпитам. За да получиш, трябва да дадеш. Това за мен е любовта: процес на взимане-даване, влизане-излизане. И наистина, ако твърдиш, че обичаш друг човек, трябва да обикнеш първо себе си, за да можеш да му дадеш.

Никога не е била водещ мотив професионалната ми реализация, докато учех висшето си образование. Водещото е личностното развитие, умението да запазиш искрата вътре в теб. Останах много доволен от това, което успях да взема от бакалавърската степен. Придобих теоретични знания, но до каква степен ще са ми полезни те? Заплащането на педагога не удовлетворява финансовата ми нужда. Човек, както казах, винаги ще оцелее. По-важно е това, което гори в теб, да го пазиш живо. Търсех по какъв начин теоретичното знание, което придобих, ще мога да го позиционирам по възможно най-оптималния начин в материалния свят, който живеем.

Тук някъде, в този момент, разбрах ползите от мениджмънта не само във формалната среда. По-рано се бях сблъскавал с науката, но не бях дорасъл за същността]•. Мениджмънтът дава отговор за това как мениджърът може да организира и постигне заложените цели в дадена организация заедно с екипа си. А каква по-голяма организация от света, който също си има своите собствени правила. Всеки един от нас е мениджър на собствения си живот. От самите нас зависи какви цели за

постигане ще сложим. Ресурс са всички хора около нас, ресурс са също работата и образованието. От самите нас зависи дали ще постигнем целите, които ще си поставим. Трябва само да спазваме правилата на света, ресурсите са навсякъде около нас. Това знание трябва да се впрегне във вътрешни цели, които да поддържат пламъка на щастието. От умението да впечатлиш дама на среща до финансово осигуряване всички наши действия са стремеж за задоволяване на собствените ни потребности

Научих се постоянно да провокирам себе си. Знаеш кой си - и светът започва да съдейства. В един такъв аспект осъзнах, че сам съм си лидер на живота. Стигаш до един такъв момент, когато знаеш, че обичаш да пишеш. Дават ти задание на университета, свързано с писане, но ти нямаш време заради ежедневните шаблонни занимания, в които си влязъл. Въпреки това сядаш и до късна доба пишеш, защото ти е страст, ред по ред. Защото чрез заданието в университета ти правиш това, което обичаш. Това имах предвид, когато казах, че средата трябва да развива вътрешния пламък, стига ти самият да знаеш с какво гориво работиш. Някогашните лидери в дадена област се превърнаха в авторитети, които много уважавам и от които мога да извлека знания. Те са си лидери във формална среда и за своите собствени животи. За мен са ресурс, чрез който ще задоволя своите вътрешни потребности.

Независимо дали става въпрос за човек, вещь или идея, както е религията, не оставяй на нещо външно да те ръководи. По този начин прехвърляш отговорността за развитието на твоя живот на външен фактор. Държавата ти е виновна, че си беден или ти е било писано да не успееш. Все едно и също. В един такъв аспект стоях и слушах колегите, когато описваха лидерите си в есето, което имахме като задание. За някои това бяха майки, бащи, а за други - шефове и приятели. Няма значение дали вярваш в хора, предмети или идеи и дух. Ошо описва двете крайности като източна и западна сексуалност. Символът на духовното и символът на материалното. Вярата, в която и да е от двете крайности, е патологична и не може да доведе до пълно щастие. Ние живеем в материален свят, който е част от нашата душевност и нашата душевност е част от материалния свят. Ин-Ян. За да изпитаме пълно щастие, трябва да познаваме средата около нас, но първо трябва да познаваме самите нас.

“Искам да остана възможно най-близо до ръба, без да падна. Оттам виждаш всякакви неща, които не се виждат от центъра.” (К. Вонегът)